

lemmer indtage, er et klart Standpunkt, for ellers vil det jo blive vanskeligt for Vælgerne at fælde deres Dom. Og det forekommer mig, at de af Regeringspartiets Medlemmer, der hidtil have haft Ordet, just ikke have udmærket sig ved deres Klarhed.

De ere i Regelen begyndte med at udtale en dybtfølt Tak til den højtærede Minister, fordi han har fremsat dette Forslag. Derefter have de i Regelen vendt sig mod det radikale Venstre og bebrejdet dets Medlemmer, at de have vovet at kritisere dette Forslag, skønt de tidligere have stemt for et Forslag, der mindst var lige saa daarligt eller endog daarligere. Efter at have indledet paa den Vis ere de i Regelen selv begyndte paa en ret indgaaende og skarp Kritik af Forslaget paa mange Punkter. Og saa have de endelig sluttet med en dybtfølt Tak til den højtærede Minister for det udmærkede Forslag, han har forelagt. Det forekommer mig ikke at være den rette Maade at skaffe Klarhed paa.

Hvad Højres Stilling anbelanger, have dets Talere virkelig været enige, nemlig om at holde paa Beskyttelsen. Det fortjener at noteres, at Højre virkelig har været enig om et Spørgsmaal, for det plejer jo ellers ikke at udmærke Højre. Men selv om man har været enig om at holde paa Beskyttelsen, har Partiet dog heller ikke her kunnet undlade at konstatere, at der ellers i Almindelighed er den skønneste Uenighed indenfor Højre. Det Opgør, der her har fundet Sted i disse Dage om Højres indre Anliggender, har jo vist, at der er meget skarpe Stridigheder indenfor Partiet. Det kunne de demokratiske Partier kun hilse med Glæde. Thi den Uenighed, der her er fremkommen indenfor Højre, vil sikkert ret snart vise sig at have svækket Partiets Stilling blandt Vælgerne.

Saa have vi det Parti, jeg tilhører, Socialdemokratiet. Det forekommer mig at være det eneste Parti, hvis Repræsentanter have haft en klar og retlinet Stilling i denne Sag. Da det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) den første Dag talte paa vort Partis Vegne, oplæste han en Resolution, som var vedtagen paa Partikongressen i Aaret 1901, og fastslog derved, at hvad der udtales i denne, ikke alene var hans Stilling over for dette Spørgsmaal, men Partiets, han talte ikke paa egne, men paa Partiets Vegne. I denne Resolution udtales jo Socialdemokratiets principielle Stilling over for Skattespørgsmaal i det hele, som er denne:

Bort fra alle de indirekte Skatter, som maa afløses af en Formue- og Indkomstskat, Arveskat og Grundværdistigningskat, de 3 første med stigende Skala. Vi ville under denne Sags Forhandling, saa godt vi formaa, arbejde hen til at komme dette Ideal saa nær som muligt. Vi ere selvfølgelig vel vidende om, som det allerede er udtalt af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at man ikke saadan paa en Gang kan gaa bort fra de nuværende Toldsatser. Det skal ske gradvis, men det staa os klart, at vi stadig maa have for Øje at komme bort fra de indirekte Skatter over til en direkte Beskatning.

Den omtalte Resolution er ikke en Resolution, vedtagen af nogle enkelte ledende Politikere indenfor Arbejderpartiet, men vedtagen af et Delegeretmøde, hvor alle Arbejderpartiets Medlemmer have kunnet skaffe sig repræsenterede, og hvor der mødte Repræsentanter baade fra Landarbejdere, Husmænd, Gaardmænd og Byarbejdere saa vel indenfor den beskyttede Industri som udenfor denne. Det, der der vedtoges, er altsaa et Udtryk for, hvad Socialdemokratiet ønsker, og det er ikke rigtigt, naar den højtærede Finansminister i Gaar mente, at det var det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, der skulde bestemme, hvor Skabet skulde staa i dette Spørgsmaal. Nej, det er ikke et enkelt Medlem indenfor Socialdemokratiet, der skal bestemme, hvor Skabet skal staa, naar politiske Afgørelser skulle træffes. Det er Partiet selv, der træffer disse Afgørelser, og det er vor Opgave herinde at søge at faa dets Beslutninger bragt til Udførelse, saa godt vi formaa. Det er paa den Vis, Socialdemokratiet gaar frem, og jeg tror, at det er den rette Maade, at det er den Maade, hvorpaa man undgaar at faa saadanne indre Rivninger og Stridigheder, som for Eksempel ere komne frem fra Højres Side under disse Dages Forhandlinger.

Naar Højre har søgt at give det Udseende af, at Partiet ved at holde paa Beskyttelsen ikke alene har tænkt at ville varetage Arbejdsgivernes, Fabrikanternes og Aktieselskabernes, de beskyttede Industriernes Interesser, men ogsaa Arbejdernes, saa tror jeg ikke, ret mange Arbejdere lade sig vildlede af dette Standpunkt. De Herre i Højre synes at have glemte den store Lock-out i 1899, den Gang Arbejdsgiverne, efter at have smidt alle danske Arbejdere paa Gaden, skrev til de tyske